

„Et elle waid, wennike, ,hüdls kük,”
 „Fes köræs ellab, sel fa enueminne tulleb
 „wahhest roste kahis kóte, kui sel, fes
 „maddalaist ellab.” Kui ta al sedda sai
 bónnud, tulli kui ja wus edva ükset råass-
 tast, fes ni wägga suristelles ja hoo-
 p's seäst ladwa otsast äkkise ärra, ja
 kük jää omma paigal järrele.

Ge tulleb tühjast kütlemissest ja surus-
 tellemissest, ja nenda saab kurr'i uhkus,
 kui ta teisi peälegi pölgab, pilkab ja nae-
 rab, wahhest kohhe omma palka kätte.
 Hoia ennast, sedda head, mis sinuul on,
 ja teisel pudub, teise ette wiskamast ja
 hooplimast. Mõtle ikka, et kui sa ehet
 kül surema au sees olled, siiski ka sel al-
 lamal jälle on omma ossa rõmo ja head
 jaetud, mis sinna ehet koggoni ei tuñne.
 Kuk sai omma toidust perremaese käest, ja
 råas,

råastas olli fest ilma. Nååsta sornat'ed
 on isseärraniste need hulkujad, fes wah-
 hest alwest suugust said suremaks tösie-
 tud, ja nünd teisi pölgwad, ja ommast
 ello pölkwest suurt lugu teivad. Nååsta
 wisi nemmad lobbisewad ful paljo, agga
 ei tea isse ommast juttust aero tehha, et
 ful wahhest rummalaid püüdivad petta.
 Vanneb agga Reid õiete täbhele, his lejab
 mittokord, et ei koppitas tarkus, eiga
 lei wävollöfe sortia, ja rees iese agga
 hi ph'rakas. Saab siis fu wahhest
 äkkiste otja.

Kel'ae alwema rahva seas kulu'sse
 wahhest kabaantsüj muurisemissi et nimm-
 mad wägga maddala ello pölkwe sees peä-
 wad ellama, kus ei olle sedda körk ist,
 egga sedda suurt joudo ja rõmo, mis,
 nen-